fotbal

6 ORE LA MASA PRESEI

O ploaie măruntă, de toamnă, ce l-a întîmpinat pe localnici chiar de la primele ore ale dimineții, părea să afecteze serios un program fotbalistic de aproape 300 de minute propus a se desfășura duminică pe stadionul „23 August" din Tg. Mureș. Dar, treptat, vremea s-a îmbunătățit, astfel că la ora 11 s-a inaugurat programul sportiv care cuprindea trei meciuri între echipe de categoria C, tineret, și — în vedetă — de divizia A. Așadar, timp de șase ore — la masa presei, șase ore în care se pot vedea și auzi destule lucruri interesante...

Am văzut, de pildă, că și un meci de divizia C poate oferi un spectacol fotbalistic de factură bună (cu multe faze interesante la ambele porți, aplaudate deseori de spectatori), realizat de echipele Medicina Tg. Mureș și Metalul Satu Mare. Încrederea exagerată a gazdelor în propriile forțe și, implicit, în victorie, s-a dovedit fatală. Studenții s-au năpustit „cu ochii închiși" în atac, dorind cu orice preț golul, dar neglijînd apărarea. Contraatacurile oaspeților s-au dovedit foarte periculoase și... eficace. Both (Metalul) a fost cel mai bun de pe teren, gîndind tot jocul și servindu-și deseori excelent colegii de echipă. Păcat însă că nu întotdeauna știe să fie un bun camarad, mustrîndu-i pe coechipieri prea des pentru greșeli mici și uitînd că el însuși căzuse nu o dată în aceeași culpă. Probabil că în această divizie și arbitrilor le vine greu să vadă cum o echipă oaspe cîștigă, căci altfel nu ne explicăm ușurința cu rare arbitrul N. Vizireanu, din Cluj, a acordat gazdelor, la scorul de 3—2 în favoarea oaspeților, o lovitură de pedeapsă (ratată, însă).

★

Discutînd cu corespondentul nostru **Andrei Szabo**, care a însoțit echipa Medicina Tg. Mureș la Cluj, în prima etapă a returului, am aflat cîte ceva și despre ospitalitate. Mai bine-zis, despre neospitalitate. Cum fac de regulă, cu 10 zile înainte de disputarea meciului cu Medicina Cluj, fotbaliștii din Tg. Mureș s-au adresat colegilor lor, solicitîndu-le sprijinul în asigurarea cazării. Între echipele studențești există o convenție mutuală, în acest sens. Amintindu-și că clujenii au fost primiți cu flori în tur, studenții din Tg. Mureș nici nu se gîndeau că ar putea fi refuzați. Dar, răspunsul telegrafic venit de la Cluj a fost scurt și concis: **„Vă descurcați cum știți, nu vă putem ajuta cu nimic!"**. Au dormit la cabana Făget, încălziți în ultimul moment.

★

Am văzut și meciul de tineret A.S.A. — Steaua. Multe echipe de prima divizie puteau invidia fazele de mare spectacol pe care le-au oferit fotbaliștii din formațiile de tineret, combinațiile pline de subtilitate pe care le-au creat Moldovan, Hajnal sau Rațiu, de 21, 17 și respectiv 18 ani (A.S.A.), sau cele ale căror autori au fost bucureștenii Iordănescu (18), Stefănescu (17), sau alți fotbaliști talentați de la Steaua. Ce bine ar fi ca tot mai mulți antrenori să ne dovedească că sînt decîși să reconsidere competiția echipelor de tineret.

Ct. M.

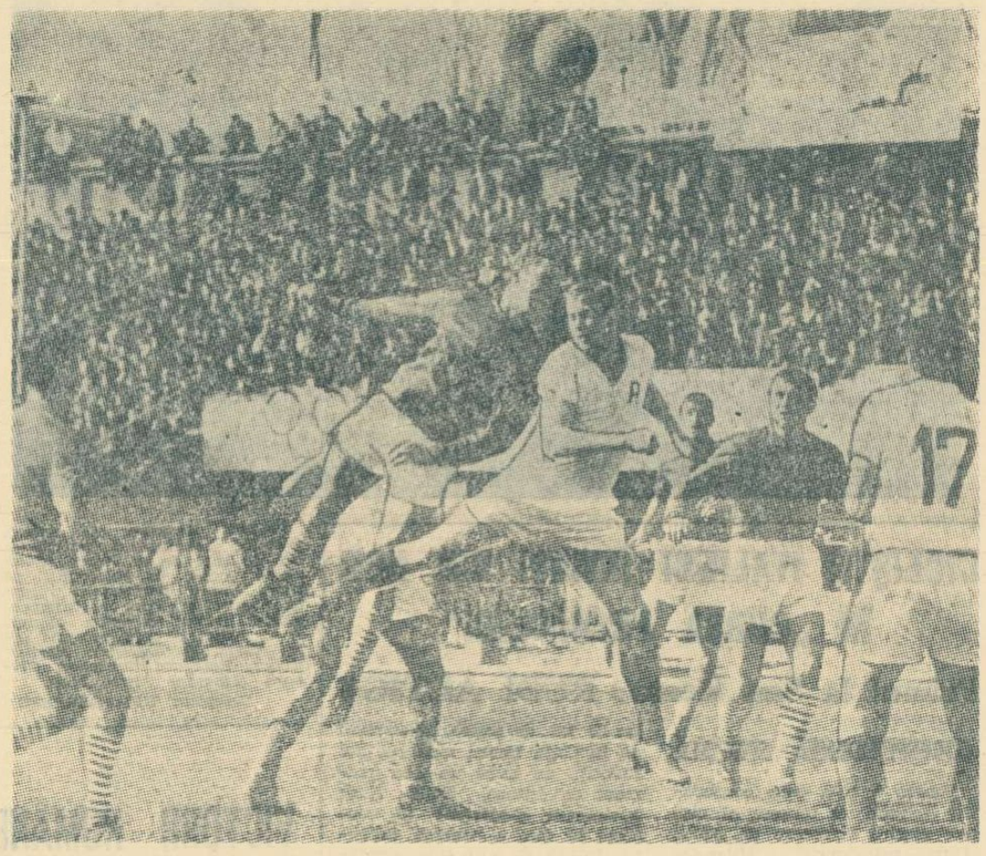

Duel aerian Jamaischi—Domide din partida Rapid — U.T.A. Deși cei doi jucători sînt deja afirmați și binecunoscuți, faza surprinsă s-a petrecut la meciul de tineret...

COLȚUL VIITOARELOR VEDETE (CUPA F. R. F.)

După două etape în „Cupa F.R.Fotbal" pentru tineret, este prematur să tragem concluzii. Dar, fiecare duminică oferă constatări preliminarii, care vor sta la baza concluziilor de mai tîrziu.

Prima chestiune interesantă, deocamdată, este aceea a vîrstei jucătorilor. Peste jumătate dintre fotbaliștii utilizați, pînă acum, sînt născuți în anii 1949-1950-1951, juniori, sau abia trecuți peste limita acestei categorii. Faptul, în sine, este remarcabil, competiția tineretului trebuind să rodeze fotbaliști cu potențial evolutiv și să nu devină un Eldorado pentru cei ce coboară panta performanței. Cine nu a dobîndit valoarea necesară titularizării în divizia națională pînă la 20—21 de ani, sau nu este, nici măcar, considerat capabil să devină întîiul succesor al unuia dintre cei unsprezece, trebuie să cedeze locul, în aceste echipe-laborator, talentelor de 18-19 ani. Primele rezerve ale echipei de seniori (un portar, un fundaș, un mijlocaș, un înaintaș), adică soluțiile imediate, utilizate de antrenori, în cazul indisponibilității titularilor, pot să depășească vîrsta de 23 de ani. Dar, ceilalți componenți ai lotului de 30 de jucători (cifra oficial admisă pentru cele două echipe ale unui club), este necesar să reprezinte fondul ei de tinerețe. Un fond bine antrenat și educat, supus unor verificări riguroase și mereu debarasat de ceea ce tinde spre stagnare, spre rutină, spre mediocritate. În numele acestui principiu ne întrebăm de ce sînt utilizați în echipele de tineret Eftimie și Țircovnicu (la F.C. Argeș), cînd nu sînt nici măcar rezervele imediate ale primei echipe? Sau, ce speranțe nutrește Progresul în cazul jucătorului Stanciu (născut în 1944); Dinamo Bacău, în cazul lui Băluță (1945) și Naumcef (1943); Universitatea Cluj în cazul lui Mihăilă (1946) — jucător complet necunoscut? Direcția de circulație a jucătorilor trebuie să fie dinspre echipa de tineret către prima garnitură, și cît mai puțin invers (doar pentru titularii ieșiți o scurtă perioadă din formă, sau aflați după accidentări sau îmbolnăviri grave).

În general, am primit numeroase relatări favorabile despre aspectul partidelor disputate pînă acum. Vivacitate, ardoare, tactici ofensive. Ar fi de-a dreptul imoral să se recomande tinerilor fotbaliști strategii ce propovăduiesc „fii umbra adversarului, nu juca, dar desființează-l" cînd, dimpotrivă, ei trebuie deprinși cu fotbalul ofensiv, întemeiat pe ideea loială, „să cîștige, cel ce știe mai bine juca".

Pe scena campionatului de tineret evoluează o pleiadă de talente. Pe măsură ce ne vom convinge de valoarea lor și de ardoarea lor lăuntrică, mistuitoare, singura forță în stare să dea viselor îndrăznețe conturul faptei, pe măsură ce vom dobîndi această credință, ne vom face o datorie de onoare repetîndu-le numele în acest „Colț al viitoarelor vedete" pînă vor intra în conștiința opiniei publice sportive și... în atenția antrenorilor primelor garnituri.

Romulus BALABAN

ȘTIRI ● ȘTIRI ● ȘTIRI ● ȘTIRI ● ȘTIRI

ANTRENORUL EMERIT C. BRAUN BOGDAN ÎL RECOMANDĂ PE DOREL COTARCĂ

Antrenorul emerit C. Braun Bogdan ne-a spus ieri că a văzut duminică, la jocul C.F.R. I.R.T.A. Arad — Crișul Oradea, un tînăr jucător care i-a făcut o impresie cu totul deosebită. Fundaș dreapta — atletic — excelent acroșer etc.

Joacă la C.F.R. I.R.T.A. Arad. Are 19 ani și îl cheamă Dorel Cotarcă.

O NOUĂ CARTE DESPRE FOTBAL

Antrenorul Jean Lăpușneanu. fost și binecunoscut portar al echipei noastre naționale, a scris o carte pentru...portari. Titlul ei: „Jocul și antrenamentul portarului".

O așteptăm cît mai curînd în librării.

12000 DE MINGI PENTRU ELEVI

(Urmare din pag. 1)

— Ce cuprinde programul de pregătire?

— Se va lucra zilnic, timp de 3—4 ore, în mod gradat. Se vor face observații psiho-pedagogice și medicale (de altfel, fiecărui jucător i se va întocmi o fișă de observare). Din două în două zile vom efectua jocuri în nocturnă pe un teren redus, special amenajat.

— Din punct de vedere al instruirii, programul acesta cuprinde și ceva noutăți?

— Firește. Intenționăm să efectuăm o individualizare pronunțată, diferențiată pe particularități psihice, fizice și morfologice. Cu echipa de juniori vom încerca să aplicăm o idee nouă de joc, avînd la bază o mare circulație în teren. Am omis să vă spun că în program am inclus jocuri pentru selecționatele de juniori și copii ale taberei, care se vor desfășura în deschidere la meciurile de divizia A. Într-una din zile (4 sau 5 aprilie, nu ne-am decis încă) vom efectua un antrenament „deschis" pe stadionul „23 August". Îi invităm să asiste pe toți copiii din București care îndrăgesc fotbalul. Televiziunea și cinematografia vor fi prezente (poate) și ele...

— Am ajuns la „dosarul nr. 2", între coperțile căruia sînt cuprinse măsurile de perspectivă. La ce se referă ele?

— În linii mari, la importanta problemă: INTRODUCEREA ORGANIZATĂ A FOTBALULUI ÎN ȘCOLI. În acest sens, au avut loc discuții fructuoase între reprezentanți de frunte ai Ministerului Învățămîntului, C.N.E.F.S.-ului, U.T.C.-ului, Consiliului Național al Pionierilor și, bineînțeles, al Federației noastre. Au fost analizate toate aspectele pe care le implică această ACȚIUNE VITALĂ pentru fotbalul nostru. Pe bază de experiment va fi alcătuit un îndrumar metodic și organizatoric, care va fi difuzat la toate școlile (generale, profesionale, licee) din țară. Vor fi angrenați toți profesorii de educație fizică, numeroși instructori, precum și toți antrenorii noștri de fotbal. Ultimii vor lucra 10 ore, săptămînal, alături de profesorii de educație fizică, ajutînd la organizare, demonstrații etc. Ce aș mai putea să vă spun? Că 12 000 de mingi vor fi împărțite tuturor școlilor, că elevii vor desfășura o activitate competițională organizată: inter-clase, inter-școli, pe plan local, național și chiar internațional.

S-a propus, de asemenea, înființarea unui liceu cu program de educație fizică. Secția de fotbal va cuprinde un număr de 60 de elevi. O adevărată școală de fotbal, în care tînărul jucător, de mare talent, va fi (în egală măsură) instruit și educat. Știți ce înseamnă toate acestea?

— Încercăm să ne închipuim...

— După calculele noastre, aproximativ 700 000 de copii cîștigați pentru fotbal. Adică jumătate din numărul total al elevilor (desigur, băieți)! Și aceasta — numai în prima etapă a acestui măreț plan de dezvoltare a fotbalului în mediul școlar.

Și mai înseamnă, am adăuga noi, LĂRGIREA CONSIDERABILĂ A BAZEI DE MASĂ. Sau, cum spunea cineva: cu cît va fi mai solidă baza piramidei, cu atît va fi mai înalt vîrful ei!

Discuție cu un producător de mari fotbaliști

Numele Fane Cîrjan apare adeseori în discuții atunci cînd este vorba de lansarea (trecută) a unor valori din fotbalul nostru.

O discuție cu acest antrenor aduce, în multe privințe, cu o convorbire cu „bătrînul satului", cel care poate oricînd să-ți spună de trei ori 1001 povești... adevărate. Și cum mașina aceasta de istorisit are o singură cheie de funcționare pe care scrie FOTBAL, vă închipuiți lesne că un dialog se transformă pentru cronicar într-o lungă și dificilă cursă de urmărire...

— Este cunoscut faptul că ați fost un PRODUCĂTOR de mari fotbaliști. Vreți să ne împărtășiți cîte ceva din metodele dv. de... fabricație?

— Înaintea răspunsului, vă mulțumesc pentru tonul și formularea întrebării, care mă onorează. Răspunsul propriu-zis înseamnă, de fapt, povestirea unei părți a vieții mele. Reducînd lungimile, voi arăta că în afara cizelării unor jucători valoroși „moșteniți" de la Petre Steinbach, cum au fost Gică Petrescu, Costică Marinescu, Johny Dumitrescu, I. Anghelache și alții, am scos și eu cîțiva fotbaliști care s-au afirmat și vor rămîne NUME ale fotbalului românesc: Ozon, Apolzan, Constantin, Paraschiva, Dinulescu și alții... Primii trei sînt maeștri emeriți ai sportului.

Pentru că v-ați referit la „fabricație", am să vă răspund în același limbaj, arătîndu-vă că în munca de formare a fotbaliștilor am respectat un adevărat „proces tehnologic". Prima etapă: depistarea. Mi-au trecut prin mînă, la Unirea Tricolor, mii de copii ai cartierului Obor. În luna mai, pe care mi-o fixasem pentru selecție, se prezentau, an de an, 4—500 copii. Din aceștia rețineam, de regulă, 17—18.

— Destul de puțin. De ce?

— Opream copilul care avea pecetea talentului. Am fost întotdeauna de părere că numai talentele (mai mult sau mai puțin evidente) merită să fie îndrumate spre performanță. Și dintre ele, CĂDEAU destule pe drum. Cu atît mai greșită mi se părea pornirea la drum cu copii care nu se arătau apți pentru fotbal.

— Vreți să ne dezvăluiți criteriile dv. de selecție?

— Bineînțeles. 1) Jocul cu mingea. 2) Conformația fizică. 3) Conformația psihică. Referindu-mă la al doilea criteriu, vreau să arăt că un prim examen biologic îl făceam direct „din ochi". Devieri de ax, malformații congenitale, „talpa lată" însemnau eliminarea automată a candidatului. Constantin, căruia i-am remarcat imediat platfusul, a fost o rarisimă excepție. Avea prea mult talent ca să nu încerc. De altfel și insistențele lui Mircea Popescu m-au înduplecat să-l rețin. Din fericire.

După mine, doctorul îi examina amănunțit. Al treilea criteriu vă poate părea forțat. Dar mi-ați cerut să vă vorbesc despre metodele mele. Așa că... Am oprit copii și tineri cinstiți, cei care mi se păreau mie mai bărbătoși, cu un caracter mai integru. Ei erau apți, repet, după părerea mea, să facă mai tîrziu sport de performanță. Pentru că acesta rămîne, în concepția mea, o sumă rezultată din TĂRIE + PERSEVERENȚĂ + REZISTENȚĂ (la nenumărate greutăți) + CURAJ + SPIRIT DE SACRIFICIU.

Știam ce vreau cu acești copii și tineri, de aceea îi alegeam cu atîta rigurozitate. Porneam cu ei la o muncă grea, nu într-o excursie... Aș adăuga că am avut parte de mulți copii care „trăgeau cu dinții" să ajungă fotbaliști. Mulți, marea majoritate dintre ei, erau copii de oameni nevoiași. Generația lui Ozon, de pildă, dăduse echipei în care juca cinci copii orfani de tată, printre care și Titus...

— După această triplă „probă a focului", ce urma?

— Munca. Pasionată și fără menajamente. În pregătirea și antrenamentele piticilor și juniorilor existau însă și multe momente de destindere. Indisciplina manifestă însemna, de cele mai multe ori, eliminarea din echipă.

— Cum lucrați, efectiv, cu acești copii?

— După un principiu considerat astăzi foarte modern și pe care îl aplicam, fără să-i bănuiesc perenitatea, acum 25 de ani: INDIVIDUALIZAREA. Mă ocupam separat de ei. Fiecare jucător de la echipa mare avea, de altfel, și el cîte un protejat printre cei mici pe care-l creștea. Așadar, lucrul individual direct și indirect. Mă ocupam cel mai mult de cele 3—4 talente autentice din echipe. Ele îmi dădeau cea mai mare bătaie de cap, jucătorii respectivi fiind continuu susceptibili de perfecționare, neplafonîndu-se. Pentru ei trebuia să găsesc mereu soluții noi ca să-i ajut să salte calitativ.

— Deoarece, din spusele dv., reiese că munca cu piticii și juniorii era calitativ și cantitativ destul de grea, cum reușeați să-i adaptați pe tinerii fotbaliști la un asemenea efort?

— Am fost și sînt dușmanul muncii oarbe. Evident neplăcută. Piticii și juniorii mei EXERSAU. Sesizați nuanța? Iar exercițiile nu erau repetate de sute de ori, cum cer unii antrenori astăzi. Am considerat întotdeauna că pentru un exercițiu tehnic fotbalistul trebuie să aibă prospețime fizică și psihică. Pentru o lovitură liberă peste zid, de exemplu, e nevoie întîi ca fotbalistul să JUDECE, să găsească unghiul optim, să lovească mingea cu forța necesară etc. E nevoie deci ca el să fie LUCID. Nu robot suprasaturat. Trebuie să-i menții POFTA pentru exercițiu, nu să-l scîrbesc de el...

— Deoarece iubitorii noștri de fotbal sînt mari consumatori de inedit din viața idolilor lor, ați vrea să ne spuneți cîteva cuvinte despre ucenicia lui Ozon și a celorlalți?

— Cum să nu! „Năsel" (n.n. — Titus Ozon) a fost copilul terenului. Locuia la vreo 100 de metri de stadionul Unirii și venea la fotbal oricum: prin gară, pe sub și peste gard, și apoi, cînd a mai crescut, pe poartă. Nu scăpam de el de loc. O dată, cînd am aflat că a lipsit de la școală, i-am tras o bătaie sănătoasă, părintească dacă vreți. „Vrei să ajungi derbedeu?" — l-am întrebat atunci. Mi-a răspuns sisiit, cu lacrimi în ochi: „VREAU SĂ AJUNG FOTBALIST MARE". L-am îmbrățișat. Mi-a plăcut curajul lui. Tot cu el am avut o permanentă teamă să nu cadă pe panta cabotinajului. Făcea ce voia cu mingea și publicul dorea distracție. Țin minte, la un meci în echipa întîi, cîștigat de Unirea cu 3—0, Ozon, băiat de 16 ani, și care atunci juca extremă dreaptă, a marcat toate cele 3 goluri. După ce le-a înscris, a început să joace pentru tribună... La sfîrșitul jocului a luat altă papară, pe care sînt sigur că o ține minte și azi.

Apolzan a fost, poate, cel mai cuminte jucător pe care l-am avut. Îi spuneam „buretele". Pentru că învăța tot ce i se spunea și-mi cerea să-l antrenez pînă oboseam și eu. Așa a ajuns mare jucător.

Costică (n. n. — Constantin) pe care l-am reperat după un stop PE PICIOR făcut la un antrenament la o poartă (el era copil de mingi, în spatele porții), a avut de mic o formidabilă orientare în teren. Vedea tot. Și se arăta la gol ca un bărzoi, neexistînd aproape meci să nu „înțepe" cu capul un gol sau două.

Paraschiva, țărănuș din comuna Militari, a venit la mine cu o sumedenie de defecte, dar cu o voință cît zece. Lucra singur, ca un obsedat. Voia să ajungă fotbalist. În pregătire, era teribil de sever cu el însuși. Repeta loviturile — din proprie inițiativă — la infinit și cînd greșea cîte o execuție se pedepsea singur. Șuta în gard cu piciorul gol etc. Era un model de tărie de caracter.

— Care socotiți că este prima calitate a jucătorului de clasă?

— Orientarea în teren. Tehnica se învață, se perfecționează.

— Cît timp afectați din timpul antrenamentului pregătirii tehnice și cît celei fizice?

— La copii și juniori, 90 la sută pregătire tehnică, 10 la sută pregătire fizică. La seniori, 70 la sută pregătire tehnică, 30 la sută pregătire fizică. Cu observația că multe elemente de pregătire fizică le fac cu balonul.

— Ce jucători români apreciați mai mult la această oră?

— Printre cei mai buni jucători din țară îi văd pe Dobrin, Constantin, Dumitriu II, Barbu. Referitor la Dobrin, care, ca și Constantin și Dumitriu II, are o rară calitate — GLEZNA MOALE (care-i permite un registru mult mai larg de execuții de finețe) îmi exprim și o mare rezervă. Am să plec în argumentație de la o amintire. La jocul Dinamo București — Internazionale, am asistat la o discuție cu Helenio Herrera, în care acestuia îi era foarte lăudat Corso. Știți ce a spus „Magul" ?: „Suarez este cu o clasă mai bun! Mario este prea static, Suarez acoperă mult mai mult teren".

E cazul lui Dobrin. Este, încă, mult prea static. Îmi place foarte mult, însă trebuie să mai insiste mult la acest capitol, pentru a ajunge un adevărat „star".

— Despre antrenori ce gîndiți?

— Știu că va fi citită cu scrîșniri de dinți afirmația mea, dar socotesc că multora le lipsește dragostea de meserie. Personal îi stimez pe Oană și Ploieșteanu pentru fidelitate față de fotbal și pe Teașcă pentru ideile sale.

— Cum vedeți evoluînd în general fotbalul?

— Se va reveni la... JOC. Adică și la spectacol. Asta-i convingerea mea.

— Aveți vreo preferință: „linie", „beton"?

— Le detest pe amîndouă. „Betonul" este inuman. Să ceri celor trei virfuri să facă 5—6 sprinturi de 40 de metri într-un meci, înseamnă să vrei să-i lichidezi ca jucători (vezi Jair). Argumentul rezultatelor? Fără un superfotbalist ca Mazzola, Inter era o echipă (primiți exagerarea conștientă ca o glumă) de 30 de rezultate de 0—0...

„Linia", la rîndul ei, înseamnă antijoc. Știu că la un meci Anderlecht — Real Madrid, madrilenii au fost surprinși de 27 de ori în ofsaid. Unde mai e spectacolul?

Rămîn la ideea că fotbalul este un JOC GENEROS, iar „capcanele" vor dispărea cu timpul, refăcînd loc angajamentului spectaculos al tuturor celor 22 de artiști ai gazonului.

— Vorbind despre fotbalul autohton?

— Vom progresa cînd ne vom întări cluburile. Fotbalul dintr-o țară nu se consolidează prin circulare scrise ale federațiilor respective. 4—5 cluburi românești tari înseamnă fotbal românesc la scară superioară.

Marius POPESCU

N. R. Fane Cîrjan se ocupă în prezent de echipa „ACUMULATORUL" din campionatul municipiului București. La echipele mai mari posturile sînt ocupate...

M. P.

II

EPISODUL TURISTEI ENGLEZE

Băiatul cu pantaloni scurți se simțea cu totul străin în mijlocul „seniorilor" din elegantul hol al unui hotel madrilen. Dar colegii săi de echipă, cu cîțiva ani mai vîrstnici decît el, îl încurajau neîncetat în vederea meciului cu Real.

Ziua partidei se apropia. În holul hotelului apăru o tînără turistă engleză. Ea se apropie de băiatul cu pantaloni scurți și-l întrebă cu ce ocazie se află aici. La început l-a fost rușine lui Ricardo să-i spună că e fotbalist. Poate nu l-ar fi crezut. Într-adevăr, cînd, în fine, i-a spus că e portarul formației din Barcelona, turista i-a promis că, pentru a se convinge, va veni negreșit la meci. „Pentru prima oară — spune Zamora — simțeam că sînt simpatizat de o fată. Nu-i vorbă — era tînără, drăguță, simpatică, dar față de colegi îmi era rușine să stau de vorbă cu ea. Ce va zice antrenorul? Jucătorii mă vor spune părinților? Îmi puneam fel și fel de probleme..."

A venit și ziua meciului. Alte emoții, alte griji. Zamora a debutat în mod magistral în fața publicului madrilen. Espanol a cîștigat meciul cu 1—0! Mare surpriză, în acea vreme, în Spania, cînd o echipă din provincie triumfa în capitală. A doua zi, gazetele nu conteneau cu elogiile la adresa micului Zamora. „Debutantul, un copil, pe nume Zamora, a salvat echipa din Barcelona de la o înfrîngere categorică. El a parat pînă și mingile imposibile, cu ușurința cu care un om însetat bea un pahar cu apă" — scria după meci un cotidian madrilen.

Așa l-a cunoscut lumea fotbalistică pe Zamora

„După meci, în holul hotelului, am fost sărutat de zeci de iubitori ai fotbalului, ca să nu mai vorbesc de colegi — *povestește Zamora.* Dar un sărut îl țin minte ca și astăzi. Era al turistei engleze, care numaidecît m-a invitat cu insistență să rămîn cîtva timp cu ea.

Colegii de echipă mă îndemnau să nu refuz oferta. Nu m-am lăsat însă convins, nici de ei și nici de... ea. După ce ne-am întors, băieții au făcut mult haz de mine".

„ÎNGERUL PAZITOR"

Reîntors acasă, tatăl lui Ricardo, care auzise de comportarea excelentă a fiului său în meciul cu Real — îl felicită. Dar se știa că Zamora-senior va purta noi discuții cu Jose Maria Tallada — bancherul clubului. Într-adevăr, a doua zi, „bossul" se înființase în casa doctorului Zamora.

Din nou, conversație lungă.

— Lăsați-mă în pace! Fotbalul este o distracție. *Pe Ricardo (care între timp își luase bacalaureatul)* trebuie să-l intereseze în primul rînd universitatea — *spunea supărat doctorul Zamora.*

Totuși, pînă la urmă, Tallada a învins. Motivele nu se cunosa nici astăzi. Cert este că după acea vizită, Ricardo Zamora a devenit pentru prima oară fotbalist legitimat, cu „acte în regulă", la Espanol, unde a jucat timp de trei ani.

Activitatea fotbalistică a lui Ricardo a fost însă bruscă întreruptă. Timp de cîteva luni el nici n-a vrut să audă de fotbal. Se pregătea intens pentru examenul de admitere la facultatea de medicină. Aceasta a fost dorința tatălui său, grav bolnav, și Ricardo dorea să-i facă pe plac. Revine apoi pe teren și obține strălucite succese la Espanol, cu care triumfă din nou, în 1930, în capitala Spaniei. În finala Cupei, Espanol învinge cu 2—1 pe Real, determinînd pe gazetari să considere că de fapt nu Espanol a învins, ci Ricardo Zamora, care a fost „îngerul păzitor" al porții sale.

OFERTA ACCEPTATĂ LA BANCHET

La banchetul de după meci s-a iscat o discuție aprinsă între președinții cluburilor Real și Espanol. Don Ricardo, prezent la conversație, mi-a reprodus fragmente din această convorbire:

O barieră de netrecut pentru aproape toți înaintașii: Zamora

PREȘEDINTELE LUI ESPANOL: „Este adevărat că Zamora a cîștigat meciul, dar el este component al echipei. Apărînd bine, el nu-și face decît datoria și își justifică salariul".

PREȘEDINTELE LUI REAL *(sărind ca ars)*: „Dar, mă rog, cît costă Zamora?"

PREȘEDINTELE LUI ESPANOL *(zîmbind)*: „O sumă fabuloasă pentru un jucător de fotbal".

PREȘEDINTELE LUI REAL: „S-a făcut! Poftim avansul".

Contrariat de viteza cu care fusese provocat, președintele lui Espanol primi banii și întinse mîna — în semn că oferta a fost acceptată!

Din 1930 și pînă în 1936, Ricardo Zamora a fost portarul echipei Real Madrid, urcînd împreună cu formația sa cele mai înalte trepte ale fotbalului spaniol.

Traducere și adaptare de Ion OCHSENFELD

(Va urma)